

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' ערה
ערב שבת קודש פ' ויצא,
ט' כסלו ה'תשע"ט

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

"חיים" שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקט"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי ע"ה

בן הרה"ג הרה"ח הרה"ת ר' נחום הלוי ע"ה

לאבקאווסקי

נפטר בדמי ימיו, בן נ"ח שנה,

ש"ק פ' ויצא, חג הגאולה - יו"ד כסלו ה'תשע"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י

ר' משה הכהן, ר' רחמים הכהן, ר' מרדכי הכהן, ר' דוד הכהן שיחיו דואק

וקהילת "בית מנחם" - פיקא בולעווארד,

לאס-אנדזשעלעס, קאליפארניא

נדפס לעילוי נשמת

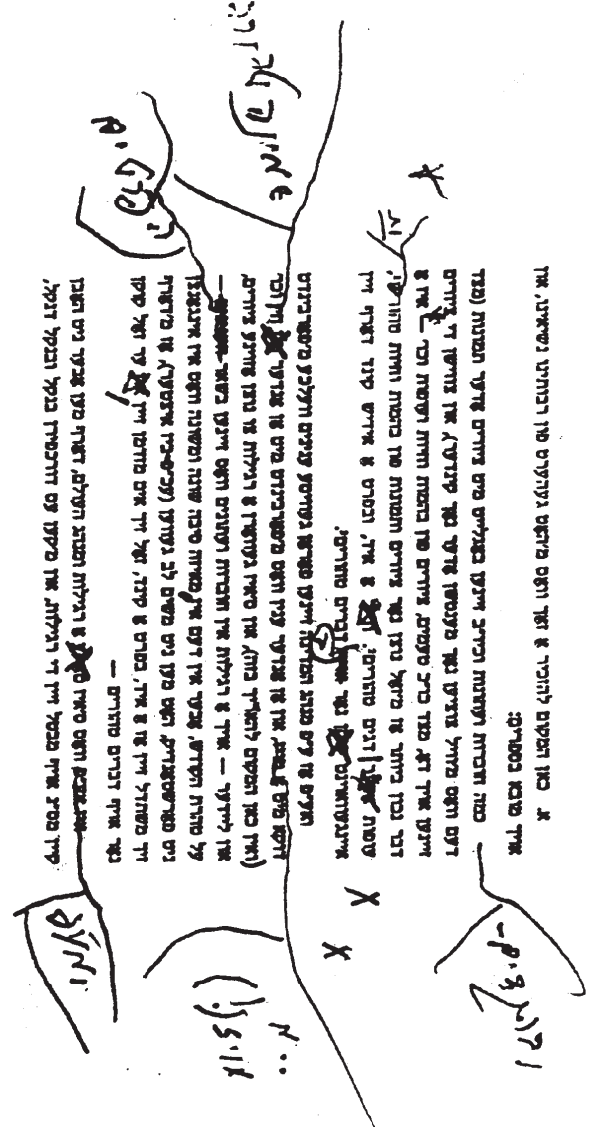
ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח'י רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

אזוי אויך ווען דער קינד ווערט עלטער אויך מ'דארף אים מחנך זיין בצורת האותיות, איז היות אז ער איז א קינד אין אזוינע יארן וואָס בשעת מ'דארף אים דערציילן וואָס איז אן אל"ף, באַווייזט מען אים אַ ציור פון איינעם וואָס טראַגט צוויי דליים (עמער - איינער למעלה און איינער למטה) - ווי ס'פלעגט אַמאָל זיין דער ציור אין ספרי ילדים - פון אַ טייך אין וועלכע עס שווימען פיש, אָדער עס שטייט דערביי (אין ציור) אַ קאַץ וכיו"ב - זאָל מען "אַרויסוואַרפן" די קאַץ פון דעם ציור, און מ'זאָל דאַרטן אַריינעמען אַ בהמה טהורה, אן עוף אָדער אַ דג טהור.

רק לפקוח את העינים ולראות את המציאות

הדבר היחידי שחסר - שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", את הלוייתן ושור-הבר ויין המשומר, ויהודים כבר יושבים סביב השולחן - "שולחן אביהם", יחד עם משיח צדקנו, ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר • ללמוד בעניני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב, העינים והאזנים - שיבינו, יראו וישמעו בפשטות ממש בגשמיות העולם - את הגאולה בכו"מ • משיחת ש"פ ויצא, ט' כסלו ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית*

ומכל-שכן וקל וחומר, שהרי אפילו בזמן יעקב, סבר יעקב וחשב שעשו נתברר כבר (ומצד דרגתו של יעקב אמנם כך הי'), כנ"ל, על-אחת-כמה-וכמה לאחר ריבוי העבודה מאז, הרי עשו כבר נתברר לגמרי, כפי שרואים זאת גם בהנהגה בזמן הזה (בגלות אדום) של אומות העולם המתייחסים ל"עשו הוא אדום", בדרך מלכות של חסד (והנהגה זו מתפשטת גם בעוד מדינות, כפי שראו ורואים בפרט לאחרונה) -

הרי מובן, שעתה נמצאים כבר במצב בו הגוף הגשמי ואפילו גשמיות העולם כבר נתבררו ונזדככו לגמרי, והרי הם "כלי" מוכן לכל האורות והענינים הרוחניים, כולל ובעיקר - אורו² של משיח צדקנו, אור הגאולה האמיתית והשלימה, ועד גם לגילוי

(2) זח"ג לד, ב. הובא ונת' בלקוטי לוי"צ לזח"ג ע' ריט ואלך.

א. [.] על-פי סימני חז"ל (במסכת סנהדרין, במדרשים ובכ"מ) נמצאים כבר בשלב הגאולה ממש,

וכמדובר כמה פעמים לאחרונה, שלאחר הריבוי המופלג של מעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, ובפרט לאחר עבודתם של רבותינו נשיאינו, החל מאבות החסידות וימי גאולתם (בי"ט בהכסלו ויו"ד כסלו) וימי הולדתם וההילולא שלהם (בט' כסלו, בכ"ד טבת וכו'), ומאז כבר עברו כמה דורות ונשיא דורנו - כבר סיימו את כל הבידורים, כולל גם הבידור של "עשו הוא אדום",

(* שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באידיש ונדפסה בספר השיחות תשנ"ב ח"א. בשעתו תורגמה השיחה המוגהת ללשון הקודש ע"י "ועד הנחות בלה"ק", וכעת הוגה התרגום מחדש ותוקן על-ידינו בצמוד למקור בשה"ש שם. המו"ל. (1) וישלח לו, א.

תורתו של משיח (פנימיות התורה) באופן של ראי, שכל זה כבר ישנו מן המוכן, צריך רק לפקוח את העינים ואז יראו זאת!
ב. ובאותיות פשוטות בנוגע למעשה בפועל:

כיון שחיבור הנשמה וגוף, ורוחניות וגשמיות, כבר ישנם בשלימות (כנ"ל), והכל כבר מוכן לגאולה – צריך לעשות דברים שיגלו זאת בפועל ממש.

ולכל לראש בענין שהזמן גרמא – ביום ההולדת (כאשר מזלו גובר⁹) ויום ההילולא של אדמו"ר האמצעי, להוסיף בלימוד תורתו, דוקא באופן של "רחובות הנהר" דבינה (שמחברת רוחניות וגשמיות כנ"ל בארוכה).

והלימוד בזה שייך לכל בני-ישראל, אנשים ונשים (כמדובר כמה פעמים שלימוד החסידות והפצת המעינות חוצה שייכים בפשטות גם לנשי ובנות ישראל, ובפרט שעל-ידי זה אתי מר דא מלכא משיחא).

ו"תלמוד גדול שמביא לידי מעשה"¹⁰ – להביא זאת במעשה ועבודה בפועל, וללמוד מאדמו"ר האמצעי, אשר אצלו באה לידי ביטוי שלימות עבודתו בתורת החסידות בגשמיות הגוף והעולם (בזמן ומקום), "ממלא שנותיהם מיום ליום" – שאצל כל אחד תהי' השתדלות מיוחדת לבטא את הרוחניות וה"חסידישקייט" שלו בגשמיות שלו, שבעניניו הגשמיים, ובזמן ובמקום הגשמיים שלו, יורגשו ("זאל זיק אנהערן") החמיות והחיות הנובעות מה"אידישקייט" ומה"חסידישקייט" שלו, עד לאופן שלא יהי' ביניהם כל פירוד כלל, אלא יהיו דבר אחד ממש.

נוסף לזה – שיראו לארגן בכל מקום ומקום התוועדויות חסידיות, החל בחג

(9) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע.

(10) מגילה כו, א.

איך מציירים לילד קטן אל"ף?

לפנינו צילום נדיר ומיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת כ"ף

מרחשון ה'תשד"מ – ע"ד הזהירות שילדים וילדות לא יראו תמונות וציורים של

בהמות וחיות טמאות (נדפסה בלקו"ש חכ"ה ע' 309 ואילך)

פענוח הקטע שלפנינו כפי שנדפס לאחרי הגהה נוספת בלקו"ש שם (הכתי"ק בא בהדגשה):

א. כאן המקום להזכיר א זאך וואס מ'האָט געהערט פון רבותינו נשיאינו, און אויך מובא בספרים:

ובהקדים – כמה חוברות ועיתונים וכיו"ב זיינען באַגלייט מיט ציורים אָדער תמונות (מצד דעם וואָס מ'וויל צוציען נאָך מענטשן אָדער נאָך קינדער), און צווישן די ציורים זיינען אויך דאָ מצד כו"כ טעמים, ציורים פון בהמות וחיות ועופות וכו' –

איז א דבר נכון ביותר אז מ'זאל נוצן נאָר ציורים ותמונות פון בהמות וחיות טהורות, עופות ודגים טהורים. א איד, ובפרט א אידיש קינד דאַרף זיין אַינגעוואוינט נאָר בדברים טהורים.

ואע"פּ אז ע"פּ מנהג המדינה זיינען פאַראַן געוויסע ענינים וועלכע מ'פאַרבינדט דוקא מיט.. אַ מויז (!), און אַן אַנדער ענין וואָס מ'פאַרבינדט מיט אַן אַנדער חי' שאינה טהורה וכו' (ואין כאן המקום להאריך בזה) און ס'איז געוואָרן א רגילות צו נוצן אַזוינע ציורים, און ליידער – אויך א רגילות אין חוברות ועיתונים וואָס זיינען בשאר הפרטים – על טהרת הקודש, אָבער אויף דעם, מאיזה סיבה שונה ומשונה וואָס איז אינגאַנצן ניט פאַרשטנדיק, האָט מען ניט משיים לב געווען (עכ"פּ – ביז איצטער), אַז מ'דאַרף זיך משתדל זיין אַז א איד, בפרט אַ קינד, זאָל זיך אים מזדמן זיין, ער זאָל קוקן נאָר אויף דברים טהורים –

ואע"פּ וואָס ס'איז א רגילות ומנהג העולם, דאַרף מען אָבער ניט האָבן קיין מס"נ אויף מבטל זיין די רגילות, און מ'קען עס דורכפירן בנקל ובנקל דנקל,

[ולזהנה ניט מאַכן דערפון קיין ענין של נצחון: בשעת מ'קומט צוגיין זאָגן אַז מען האָט עם געחאַפט" און מ'הייסט" ער זאָל משנה זיין רגילותו, איז נוסף על השאלה וואָס איז מען עם פאַר א זאָגער – איז מען יענעם "מכריח" כביכול, – דאַרף" יענער באַווייזן אַז ער איז אַן אדם גדול און טאָן פאַרקערט... מ'דאַרף רעדן אין אַן אופן ווה"ז אמתתו של הענין, אַז ניט מ'זאָגט אים א דבר חדש, נאָר אַז אַזוי שטייט אין ספרים, און ער קען אַליין אַ קוק טאָן אין די ספרים וואו ס'דעט זיך וועגן דעם, וועט דאָס ווערן "תורתנו", וועט עס ווערן זיין אייגענע הוראה. ועד"ז אין כמה אַנדערע עניני הוכחה].

ב. אַזוי אויך, און מיט נאָכמער הדגשה, דאַרף זיין בנוגע צו חינוך פון אידישע קינדער:

לויט מנהג ישראל, בשעת א אידיש קינד ווערט געבאַרן הענגט מען אויף אויפן וואַנט בחדרו, אָדער מ'רינגלט אים אַרום מיט ענינים פון קדושה, שיר המעלות וכו'. ועד"ז דאַרף מען מאַכן זיכער אַז עס זאָלן ניט זיין קיינע ציורים פון דברים בלתי טהורים.

ווען מ'דאַרף אים געבן אַ צאַצקע דבעל חי, מאיזה טעם שיהי', וויבאַלד אַז ער איז אַ קינד – דאַרף מען אויסקלייבן אַ צאַצקע בצורת אַ בהמה טהורה, אַן עוף טהור אָדער דג טהור וכיו"ב.

פשיטות העצמות של עצמות ומהות ית', כפי שזה מתגלה בפשיטות העצמות של משיח צדקנו (שלמעלה מבחינת יחידה ומכל השמות והדרגות והשפעות כו'), ועל-ידי זה – מתגלה הדבר גם בפשיטות של כל יהודי,

והדבר היחיד שחסר הוא – שיהודי יפקח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלוייתן ושוור-הבר ויין המשומר³, ויהודים כבר יושבים סביב השולחן – "שולחן אביהם"⁴ (מלך מלכי המלכים הקב"ה), יחד עם משיח צדקנו (כפי שכתוב בספרים⁵ שבכל דור ודור ישנו א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות "משיח"), ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר; ולאחרי ארבעים שנה מאז הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר יש כבר גם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁶;

כעת צריך רק להיות, כאמור, שיפתחו את ה"לב לדעת", ויפקחו את ה"עינים לראות", ויפתחו את ה"אזנים לשמוע", ועל-דרך זה, לנצל את כל רמ"ח האברים ושס"ה הגידים הגשמיים – נוסף על לימוד התורה וקיום המצוות בכלל (רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח אברים ושס"ה מצוות לא תעשה כנגד שס"ה גידים⁸) – ללימוד פנימיות התורה כפי שנתגלתה בתורת החסידות וקיום הוראות רבותינו נשיאינו, כולל – ללמוד בעניני הגאולה, באופן שזה יפתח את הלב והעינים והאזנים – ושיבינו, יראו וישמעו בפשטות ממש בגשמיות העולם – את הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, וללמוד

(3) ראה ברכות לד, ב. ב"ב עה, א. ויק"ר פי"ג, ג. ועוד.
 (4) ברכות ג, טע"א.

(5) פי' הברטנורא למגילת רות. וראה גם שו"ת הח"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (טע"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

(6) תבוא כט, ג.

(7) מכות כג, טע"ב.

(8) זח"א קע, ב.

בלתי-רצוי [ובפרט שהענין הבלתי-רצוי הוא סכנת-נפשות של מאות יהודים], אבל מאחר והענין בין-כך פורסם כבר בכמה ספרים (שזה פרסום הכי גדול, כי כל מי שרוצה יכול להשיג את זה) – הנני מזכיר זאת כדי ללמוד הלקח מזה, שלא יחזרו שוב על אותה טעות, חס-ושלום:

צריכים לדעת בבירור, שכאשר מדובר בפיקוח-נפש של מאות יהודים אשר כל אחד מהם הוא "עולם מלא" – הנה על-פי תורת אמת ותורת חיים יש לעשות כפי הוראת המומחים בזה, ובנדון-דין – המומחים בתכסיסי מלחמה. וכאשר באים פוליטיקאים ומפריעים לעשות כהחלטת המומחים בתכסיסי מלחמה – הם לוקחים על-עצמם את האחריות של פיקוח-נפשות!

ג. [.] . ובנוגע לחץ של אלו היושבים בארה"ב או בברית המועצות – האמת היא שהם בכלל לא מתלהבים שימסרו שטחים מארץ ישראל לסורי', לירדן או ללבנון, מכיון שהם לא ירוחו מכך מאומה, ואדרבה: אם מדינות אלו יתחזקו הם יתחשבו בהם פחות.

ומה שהם מרעישים ותובעים שיחזירו את השטחים, הרי זה רק כדי לצאת ידי חובה. ופשיטא שכן הוא גם בנוגע לדרישותיהם עבור אלו המכונים 'פלסטינים' – שהרי (ארה"ב וברית המועצות) אינם צריכים כלל לצאת ידי חובה כלפי הפלסטינים, אלא רצונם לצאת ידי חובה רק כלפי (הערבים) האחרים (מצד לחץ של נפט וכיוצא-בזה) אשר הפלסטינים מבלבלים ולוחצים אותם.

ולכן, כאשר יתייצבו בתוקף ויאמרו שאי-אפשר למסור אף שעל מיהודה ושומרון, כי על-ידי-זה מעמידים בסכנה בפועל יהודים הנמצאים בירושלים, בני-ברק, חדרה, חיפה, תל-אביב, כפר-חב"ד וכו', וכל ארץ ישראל והדרים עלי', ששם נמצאים כמה וכמה פעמים ישישים ריבוא מבני ישראל, כן ירבו – הם יהיו מאוד מרוצים מכך.

ובפרט אם בנוסף לכך יעשו גם מעשה בפועל – יישבו יהודים בכל שטחי ארץ ישראל, ויאמרו שזה כבר לאחר המעשה – הרי הם (ארה"ב וברית המועצות) יהיו מאוד מרוצים מכך, ויאמרו לאלו שהם צריכים לצאת ידי חובה כלפיהם שיפסיקו 'להרעיש' כי הדבר כבר לא בידיהם, משום שזה כבר לאחר מעשה ואין הם יכולים לעשות כלום בנדון.

זהו הדרך היחידה שעל-ידיה יכולים למנוע את הסכנה ולהבטיח את הפיקוח-נפש של היהודים הנמצאים בארץ ישראל: על-ידי שיאמרו בתוקף שאי-אפשר למסור אף שעל מיהודה ושומרון, ויעשו (יחד עם זה גם) מעשה בפועל – יישבו יהודים בכל יהודה ושומרון, ולעשות זאת "בשעתא חדא וברגעא חדא"³ ועל-כל-פנים ב"יומא חדא".

ואין הפירוש שעל-ידי-זה הולכים נגד אומות-העולם – כי הם עצמם מחכים שלא יחזרו על טעויות שעשו קודם – לוותר בדברים שהם מעולם לא האמינו שיוותרו עליהם, שכן זוהי היפך הטובה של היהודים בגלוי, אלא אדרבה, הם רק ישמחו מאוד מכך, כאמור, ויאמרו לאלו שלוחצים עליהם, שזה כבר לאחר המעשה.

(תרגום חפשי משיחת מוצאי ש"פ ויצא ט' כסלו, בחדרו, ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

הגאולה של יו"ד כסלו, ולדבר וללמוד שם בתורתו של בעל הגאולה, ולקבל החלטות טובות בענינים הנ"ל,

כולל גם – החלטות לעשות ההכנות המתאימות כדי לסדר התוועדות חסידיות, והתוועדות גדולות, בי"ט כסלו, חג הגאולה של אדמו"ר הזקן, ולראות לעשותן בכל מקום ומקום בכל קצווי תבל, עד אפילו בפינה נידחת – באופן שכל פינה בעולם (גשמיות העולם) בה מצויים יהודים, תהי' חדורה באור ובחום החסידי של יו"ט כסלו, "ראש השנה לחסידות".

וכן גם להמשיך את ההתוועדות החסידיות במשך חודש כסלו, ובפרט בימים המיוחדים הקשורים עם תורת החסידות ודרכי החסידות, ועד גם – בסיום חודש כסלו – לערוך התוועדות במשך ימי החנוכה, וברוח זו של הארת עצמו והסביבה בנרות החנוכה "על פתח ביתו מבחוי", ובאופן דמוסיף והולך ואור מיום ליום¹¹.

כולל – כמנהג רבותינו נשיאנו¹² – לערוך מסיבות לבני הבית בימי חנוכה, ולחלק "דמי חנוכה" לבני הבית¹³, ובפרט לילדים, לבנים ובנות, כי כאשר כל אחד מקיים מנהג זה – בפרסום המתאים – ועוד בהוספה ובהרחבה על-ידי הוספה בנתינת "דמי חנוכה" בריבוי (שעל-ידי זה מתוסף בענין השמחה אצל הילדים) – מתקשרים עוד יותר (על-ידי קיום מנהג זה) עם רבותינו נשיאנו, שזה נותן תוספת כח להחזיר את תורתם, הוראותיהם, ומנהגיהם אל תוך חיי היום-יום הפרטיים.

(11) שבת כא, ב.
(12) "היום יום" כח כסלו.
(13) ראה סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 163. וש"נ.

כולל ובמיוחד – גם מנהג ישראל אשר הולך ומתפשט בזמננו זה ללמוד עניני גאולה ועניני משיח, כדי להתכונן ולהכין אחרים עוד יותר לגילוי של הגאולה האמיתית והשלימה, כנ"ל.

ג. ויהי רצון, שמהדיבור וקבלת החלטות טובות עתה בענינים אלו – יביא הדבר תיכף ומיד בגלוי את הגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, לעיני בשר של כל יהודי ושל כל ישראל, ותיכף ומיד ממש הולכים כל ישראל – "ארו עם ענני שמיא"¹⁴ – יחד עם כל מעשינו ועבודתינו, יחד עם כל הרכושים הגשמיים ("כספם וזהבם אתם"¹⁵) ביחד עם הבתי "מקדש מעט"¹⁶, וכן הבתים הפרטיים (במילא ילכו כולם ברצונם הטוב...) – אשר נעשו חזורים לגמרי באור החסידות וקדושת הנשמה (כנ"ל), "ושכנתי בתוכם"¹⁷ – לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, בבית המקדש השלישי [ויש לומר שהבתי מקדש מעט והבתים פרטיים שמעין מקדש מעט – מתחברים ומתדבקים¹⁸ ל"מקדש אדני-כוננו ידיך"¹⁹], בקודש הקדשים, ששם נמצאת אבן השתי', שממנה הושתת העולם²⁰,

ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש. ■

(14) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.
(15) ישע"י ט, ט.
(16) ראה מגילה כט, א.
(17) תרומה כה, ח.
(18) ראה קונטרס בענין "מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 467 ואילך). וש"נ.
(19) בשלח טו, יז.
(20) יומא נד, ב.

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יומות

בודאי ובודאי שלא נותרה אלא הפעולה הכי אחרונה

"ושבתי בשלום אל בית אבי" (פרשתנו כח, כא)

כאשר יוצאים למלא את השליחות דהפצת התורה והפצת המעיינות חוצה, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, "חרון אף של מקום בעולם" – יש לזכור שהכוונה אינה שישאר, ח"ו, במקום זה (גם כאשר נמצא במעמד ומצב נעלה כו'), כי אם, לסיים את מילוי השליחות, ולשוב אל בית אבי, היינו, שבכל פעולה ופעולה חדור הוא ברצון לסיים את השליחות ולשוב אל בית אבי, "ושבתי בשלום אל בית אבי" – בהגאולה ע"י משיח צדקנו מהמצב דגלינו מארצנו (בית אבינו).

וענין זה מודגש ביותר בדורנו זה, דור האחרון – דמכיון שכבר "כלו כל הקיצין"¹, "דאלאי קיצין" (לא רק "דאלאי גלות"), ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו², שלא נותר אלא "לצחצח את הכפתורים", ולאחרי שעברו עוד עשיריות שנים של התעסקות בהפצת המעיינות חוצה בשליחותו של נשיא דורנו, סיימו כבר גם את "צחצוח הכפתורים" – הרי בודאי ובודאי שלא נותרה אלא הפעולה הכי אחרונה ד"עמדו הכן כולכם"³ לקבלת פני משיח צדקנו, "ושבתי בשלום אל בית אבי".

ולהעיר:

מובן וגם פשוט, שגם ברגעי הגלות האחרונים צ"ל עבודת השליחות דהפצת התורה והמעיינות חוצה (היציאה ל"חרון"⁴) בכל התוקף והשלימות, ובתכלית המסירה ונתינה כו"⁵, אע"פ שיודעים שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים ממש, ו"מיד הן נגאלין"⁶.

ואדרבה: לא זו בלבד שהידיעה שנמצאים ברגעי הגלות האחרונים ממש אינה מחלישה, ח"ו, את תוקף העבודה דהפצת התורה והמעיינות חוצה, אלא להיפך – שפועלת תוספת חיות ומרץ כו' בכל עניני העבודה (כולל – הצפי' לגאולה, והתפלה ובקשה ודרישה כו' על הגאולה), בידעו שפעולה זו מוסיפה סיום וגמר השליחות, ולא עוד, אלא שיתכן שזוהי הפעולה האחרונה ממש שבה מסתיימת כללות השליחות ד"ויצא יעקב גו"⁷, ובלשון הרמב"ם⁷ – פס"ד להלכה – ה"מצוה אחת", שעל ידה "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו

(1) סנהדרין זז, ב.

(2) שיחת שמה"ת תרפ"ט.

(3) אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.

(4) להעיר, ש "ויצא יעקב גו" וילך חרנה" רומז גם על הגלות (ראה זח"א קמז, א. ב"ר פס"ח, יג. של"ה רצב,

ב).

(6) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(7) שם פ"ג ה"ד.

(5) כפי שלמדים מאופן עבודתו של יעקב – ש"חייב לעבוד בכל כחו, שהרי יעקב הצדיק אמר כי בכל כחי עבדתי את אבינו, לפיכך נטל שכר זאת אף בעולם הזה, שנאמר ויפרוץ האיש מאד מאד" (רמב"ם סוף הל' שכירות – שיעור היומא).

יתייצבו בתוקף ויאמרו שאי-אפשר למסור אף שעל מיהודה ושומרון,
כי על-ידי-זה מעמידים בסכנה בפועל יהודים הנמצאים

בירושלים, בני-ברק, חדרה, חיפה, תל-אביב, כפר-חב"ד וכל ארץ ישראל

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. עד כמה מופרכת השיטה להכנע ללחצים – ניתן גם לראות ממה שאירע בעבר ב"מלחמת יום הכיפורים":

כמה שעות [ולדעת כמה – מספר ימים] לפני תחלת המלחמה, היו ידיעות ברורות שהערבים מתכוננים למלחמה, ואפילו ידעו שהם מתכוננים עם צבא בשני הצדדים (הן ממצרים והן מסוריה) בכדי להתנפל חס-ושלום על ארץ הקודש ועל היהודים הדרים עלי'.

הגיעו המומחים לתכסיסי מלחמה ואמרו (כולם פה-אחד): אם רק יגייסו את אנשי הצבא (של היהודים), ועאכו"כ אם יפתחו במלחמת-מנע [יתכן שהערבים ירתעו וכלל לא יתקיפו, ואפילו אם כן יתקיפו] – דבר ברור הוא שהתקפתם לא רק שלא תצליח, אלא אדרבה, היא תביא להם מפלה (על-פי חישוב דתכסיסי מלחמה).

ולמרות שכל המומחים לתכסיסי מלחמה אמרו פה-אחד שמוכרחים לפתוח מה שיותר מהר במלחמת-מנע, ועל-כל-פנים לערוך גיוס כללי – הגיעו כאלו שאין להם שום ידיעה בתכסיסי מלחמה [מומחיותם היא בתכסיסי מלוכה – פוליטיקה, אך לא בתכסיסי מלחמה], והחליטו ההיפך הגמור: להודיע לווינגטון, שאף-על-פי שהם יודעים שהצד שכנגד מתכוון לפתוח בהתקפה, בכל-זאת לא רק שלא יפתחו במלחמת-מנע, אלא אפילו גיוס מלא לא יעשו – כדי שלא יחשבו כ"תוקפנים"...

[ומובן שלענין ההתקפה אין מקום לנימוק זה, כי כאשר הצד שכנגד עומד מוכן להתקיף, הרי ההתקפה נגדו אינה "תוקפנות" אלא מלחמת-מנע ("הבא להרגך השכם להרגו"¹); עאכו"כ לענין הגיוס כללי, הרי גם לדעתם אין לנימוק הנ"ל מקום שהרי גיוס אינו התקפה]

והתוצאות מהנהגה זו: היפך הקיום של מאות נפשות יהודיות אשר נהרגו במלחמה זו, ה"יקום-דמם, שאפילו "נפש אחת מישראל" היא "עולם מלא"²!

ב. עד עתה נמנעתי מלדבר על הענין בגלוי, מכיון שצריכים להזהר מלדבר על יהודי ענין

(1) סנהדרין עב, א. וראה רש"י משפטים כב, א. (2) משנה סנהדרין לז, א. ובכ"מ. וראה עד"ז ב"יחי המלך" שפג ע' 13.

לכל לראש – יזמינו את משיח צדקנו!

[.] בהמשך לזה – יעלו עתה אלו שהכינו משקה המשמח עבור התוועדויות בקשר עם פעולות דפצת התורה והמעיינות חוצה, וכרגיל, יכריזו אודות תוכן המאורע, והמקום והזמן, ויזמינו את כל המסובים, בתוככי כלל ישראל, ולכל לראש – יזמינו את משיח צדקנו!!
ויה"ר שיעוד לפני שיבוא הזמן דהתוועדויות אלו, תיכף ומיד בעלייתם להכריז ולהזמין כו' – יבוא ויתגלה משיח צדקנו בפועל ממש,
– בשר ודם, שנמצא כבר בעוה"ז הגשמי, דמכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", על-כן צריך לומר שמציאותו (נשמה בגוף) קיימת גם עתה –
(משיחת ש"פ וישלח, טו"ב כסלו ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

חסידים יודעים שהרבי הינו "נביא ממש"!

ולהוסיף, שלאחרי שיודעים מש"כ רבינו הזקן שמענה על ענינים גשמיים שייך ל"נביאים ממש", אזי יודעים שהמענה של הרבי על ענינים גשמיים הוא להיותו "נביא ממש"!
– חסידים אינם מתייראים. אם יש צורך שהרבי יהי' נביא, הרי הוא נביא, העיקר שיתן מענה על הענינים שחסידים שואלים ומבקשים ממנו.
(משיחת ש"פ ויצא ה'תשי"א - בלתי מוגה)

"דידן נצח" האמיתי והעיקרי

ובודאי שמנצחים כל המניעות והעייכובים כו' (אם עדיין נשאר איזה רושם מהם), ועד שזוכים ל"דידן נצח" האמיתי והעיקרי – נצחונם של "חיילי בית דוד" להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, ותיכף ומיד, באופן ד"אחישנה", "לא עיכבן המקום כהרף עין".
(משיחת ש"פ ויצא ה'תשמ"ח - מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת
יה"ר שתיתקף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – גאולה האמיתית והשלימה שאין אחר' גלות⁸,
"ושבתי בשלום אל בית אבי".
(משיחת ש"פ ויצא, ז' כסלו ה'תשמ"ח - מוגה)

(8) ראה מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.

הרי משיח לא בא - ואיך אפשר שיפסיקו להשתוקק ולהתגעגע?!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

"הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך" (פרשתנו לא, א)

דובר לעיל¹, שהיציאה והירידה של יעקב בחרן ("חרון אף של מקום"²) אצל לבן הארמי מרמזת על כללות ענין הירידה לגלות, וגאולת ועליית יעקב משם חזרה לארץ ישראל, "ארץ מגורי אביו"³, מרמזת על העלי' מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה.

ומזה מובן, שמכל הפרטים בפרשתנו הקשורים ליעקב בהיותו אצל לבן ובהליכתו משם, ניתן ללמוד בקשר לגלות וגאולה העכשוויים.
ובכללות:

יציאת וירידת יעקב בגלות בחרן אצל לבן הארמי היתה ירידה עצומה, עד כפי שאומרים בהגדה⁴ שלבן הארמי הי' גרוע יותר מפרעה מלך מצרים, "שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן ביקש לעקור את הכל".

אך הירידה היא לצורך עלי', כמסופר בפרשה, שלא זו בלבד שיעקב לא הושפע שמה, אלא אדרבה, הוא יצא משם "שלם"⁵, בתכלית השלימות, עד ל"זיפרוץ האיש מאד מאד"⁶, ועד שהוא פעל גם את הביורר בגלות ובלבן הארמי, כמבואר בתורת חיים⁷ (של בעל הגאולה) פירוש הפסוק⁸ "וילך וישב לבן למקומו", שיעקב החזיר את לבן (מהיכן שהוא הי' מצוי למטה מטה, יותר נחות מפרעה) למקומו ושרשו בבחי' לובן העליון.

ולאחר-מכן "ויעקב הלך לדרכו" – העלי' מהגלות בדרך לארץ ישראל, "ארץ מגורי אביו", "ויפגעו בו מלאכי אלקים"⁹, היחוד של ארץ ישראל וחוף לארץ כו', שלשם כך היתה כל הירידה בגלות.

1) סוף סט"ו בהשיחה (כפי שי"ל בזמנו ע"י ויעד הנחות התמימים").	5) וישלח לג, יח. וראה שם בפרש"י. ל, מג.
2) פרש"י ס"פ נח.	7) פרשתנו לט, א. וראה שם לד, ד ואילך.
3) ר"פ וישב.	8) פרשתנו לב, א.
4) בפיסקא צא ולמד.	9) שם ב.

ובזה ניתוסף בסיפור הפרשה, שעדיין בהיותו בגלות אצל לבן הארמי, הי' יעקב "הלוך הלכת כי נכסוף נכספתה לבית אביך"¹⁰, ועד כדי כך שלבן הרגיש זאת.

והענין בזה: כל זמן שיעקב הי' בגלות הוא ידע שזה לא המקום שלו, והלך ללא הפסק אל מקומו האמיתי – "הלוך הלכת", לא הליכה אחת, אלא הלך כל הזמן ("געהאלטן אין איין גיין"), ועשה את עבודתו בגלות בתור הכנה לגאולה, ובמילא היא (העבודה בגלות) חלק מההליכה למקומו האמיתי, "ארץ מגורי אביו".

ואף לפני שהגיע ל"ארץ מגורי אביו", הוא השתוקק והתגעגע לזה – "נכסוף", לא רק פעם אחת ובה יצא ידי חובתו, אלא כל זמן שעדיין לא הגיע הגאולה אזי "נכסוף נכספתה!"

ומזה ישנו גם הלימוד בנוגע לגלות והגאולה העכשוויים – וכתורת אדמו"ר הזקן¹¹ שצריכים לחיות עם הזמן, עם פרשת השבוע, ועתה – עם הפסוקים של פ' ויצא:

יש לדעת, שכל הירידה בגלות עד לחושך כפול ומכופל דגלות – היא צורך עלי', בכדי לבוא לעלי' נעלית יותר בגאולה האמיתית והשלימה.

וכל זמן שנמצאים בגלות יש ללכת ללא הפסק – "הלוך הלכת" – לגאולה, ולא להתפעל ולא להתחשב בשום דבר, אפילו לא עם לבן הארמי, שהוא מיוחס – בן בתואל¹² בן נחור¹³ בן תרח¹⁴ וכו', לא מתחשבים עמו ועם טענותיו כלל, והולכים לגאולה!

וכל זמן שנמצאים עדיין בגלות אזי "נכסוף נכספתה": משתוקקים ומתגעגעים לגאולה, "יוצאים מהכלים" ("מ'גייט אויס") – מתי תבוא כבר הגאולה. ואפילו לאחר שהשתוקק כבר פעם אחת עד לכלות הנפש – הרי באם משיח עדיין לא בא לא מפסיקים להתגעגע, אלא "נכסוף נכספתה", ממשיכים להשתוקק ולהתגעגע, שהרי משיח עדיין לא בא – ואיך אפשר שיפסיקו להשתוקק ולהתגעגע!?

[. .] ויה"ר (כמדובר כמ"פ) שבמקום הצורך לעיין מהי תשובתו של יעקב על טענת לבן ("הלוך הלכת גו") – יבוא כבר משיח צדקנו, והקיצו ורננו שוכני עפר¹⁵, ומשה ואהרן עמהם¹⁶, ויעקב אבינו ואדמו"ר האמצעי עמהם, ובאם יזכו יוכלו לשאול אצל יעקב עצמו מה הי' המענה שלו על טענת לבן, ולשאול בדרכי נועם ובדרכי שלום, והוא יענה בדרכי נועם ובדרכי שלום.

ותהי' אז שלימות בכל הענינים, שלימות של בני ישראל – "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁷, ושלימות בכל עניניהם – "כספם וזהבם איתם"¹⁸, אהבה ויראה הכוללים את כל מצות עשה ולא תעשה, שמזה משתלשל כסף וזהב בגשמיות, ושלימות הארץ – "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁹,

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ ויצא, יו"ד כסלו ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(10) לא, ל.

(11) "היום יום" ב' חשוון. שה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

(12) תולדות כח, ה.

(13) וירא כב, כ-כב.

(14) נח יא, כז.

(15) ישע"י כו, יט.

(16) תנוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.

(17) כמ"ש ביצ"מ – בא י, ט.

(18) ישע"י ט, ט.

(19) עקב יא, יב.

כיון שיעקב מוכן לגאולה, מה יש לעשו לומר בזה?!

ובפשטות: כל יהודי שולח להודיע לעשו שמצדו – הכל מוכן כבר לקראת הגאולה האמיתית והשלימה, ועד כדי כך **שמצדו** (של היהודי) מוכן גם עשו לקראת הגאולה.

[. .] אילו זכינו היתה הגאולה – תיכף ומיד בזמנו של יעקב אבינו, כאשר יעקב אבינו הי' מוכן כבר לגאולה, אבל בפועל ממש התערבו "מלאכים"... והודיעו שעשו אינו מוכן לגאולה, ולכן, צריכים עדיין יעקב ובניו להשאר תקועים בגלות!... – דבר שאינו מובן לגמרי! מכיון שיעקב (וכל נש"י הכלולים בו) מוכן כבר לגאולה, א"כ, מה יש לעשו לומר בענין זה?! – ואעפ"כ, בפועל ממש רואים שמאז עברו בנ"י צרות צרורות, עד לצרות דעקבתא דמשיחא!

אבל לאחרי שבנ"י עברו כבר כל ענינים אלו – הרי ידוע מ"ש בעל הגאולה בספרו שערי תשובה¹ [שנדפס זה עתה מחדש, כנ"ל], שלאחרי כל הגזירות ושמדות היל"ת, כבר יצאו י"ח עבור כל הענינים ד"חבלי משיח".

ועכשיו – בודאי ש"כלו כל הקיצין"², ולכן, צריך משיח צדקנו לבוא בקרוב ממש, בדרכי נועם ובדרכי שלום.

(משיחת אור ליו"ד כסלו ה'תשמ"מ - בלתי מוגה)

עכשיו כבר גמרו גם את זה

כבר בימים האחרונים של הגלות נעשה "וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחיו" – כל יהודי שולח "מלאכים" בעולם להודיע שכבר מוכנים להגאולה, כמבואר בתורה אור³, שיעקב כבר הי' מוכן לגאולה, ומצדו של יעקב גם עשו⁴ הי' מוכן, אבל עשו למטה עדיין לא הי' מוכן; אבל עכשיו, לאחרי ריבוי העבודה ובירורים ומעשים טובים (הן בחו"ל והן בארץ ישראל) של בנ"י במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד העבודה דהפצת המעיינות חוצה, ובה גופא – העיד נשיא דורנו⁵ שצריך רק לסיים צחצוח הכפתורים, ועכשיו כבר גמרו גם את זה, ונמצאים כבר לאחרי ההכרזה דנשיא דורנו "לאלתר לגאולה"⁶ – הרי עכשיו בודאי כבר המצב ד"עמדו הכן כולכם"⁷, וכל העולם כולו (כולל "עשו בשדה אדום") מוכנים ללכת להגאולה.

ואז ישנה השלימות ד"וישלח מלאכים" שהם יעשו ויתעסקו עם כל הצרכים שבנ"י צריכים – כמ"ש "ועמדו זרים ורעו צאנכם", כי בנ"י יהיו עסוקים רק בהשגת "דעת בוראם".

(משיחת ש"פ ויצא, יו"ד כסלו ה'תשמ"ט - מוגה)

(1) ח"א ספ"ה (ה, ב).

(2) סנהדרין צז, ב.

(3) ר"פ וישלח. וראה לקו"ש חכ"ה ע' 368 ואילך.

(4) כפי שעשו הוא בפרשה (ששרשו למעלה) –

יעקב ועשו האמורים בפרשה" (ל' רש"י ר"פ תולדות).

(5) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(6) קול קורא ב"הקריאה והקדושה" תש"א-תש"ב.

(7) במכתבו מכ"ו אד"ר תרח"ץ – נדפס בסה"מ

קונטרסים ח"ב שצז, ב. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט.